

Денят на дългите хлябове

Както знаете, започнах този блог с пристигането си в Германия, за да споделям с вас преживяванията си от моите шест месеца като au pair.

Днешният ми разказ има предистория. Преди два месеца по време на вечеря Паул и Ана — семейството, при което живея — заговориха за „идването на французите“. Тъй като все още не владея добре немски, не разбрах веднага: за нашествие ли става дума? Дватама се разсмяха и ми обясниха, че между града, в който живеем, и един френски град от 35 години се осъществява обмен. Това значи, че веднъж годишно френските семейства, които участват в обмена, посещават за три дни нашия град. На следващата година германските семейства връщат визитата. Всичко започнало с един футболен мач между младежките отбори на двата града в далечната 1977. Родителите на младите футболисти от Франция дошли, трябвало да ги подслонят някъде и решили да ги настанят в семействата на германските момчета. Хората харесали срещата с чуждата култура, било им забавно да се опитват да общуват — въпреки езиковата бариера. Общините решили да започнат постоянен обмен и много семейства се включили ентузиазирани в инициативата. Вечерните курсове по френски език станали много популярни в града ни, а много деца избирали да учат френски в училище. Това улеснило общуването. С отпадането на граничните проверки в шенгенското пространство пътуването станало много по-бързо и удобно. Въвеждането на еврото отървало нашите туристи и от досадното пресмятане от марки във франкове и обратно.

В разгара на приготовленията Паул и Ана, както и другите германски домакини, бяха заети почти всяка вечер. Репетираха с пълна пара за краткото любителско представление, което искаха да изнесат пред френските си приятели, или пък планираха обща вечеря за стотина души в деня на пристигането.

Дългоочакваният ден дойде и всички се стекоха на малкия площад, за да посрещнат автобуса с гостите. Децата на Ана и Паул също бяха развълнувани — „нашето“ семейство пристигаше със сина и дъщеря си, които бяха на същата възраст. Какво похубаво от това да намериш нови другарчета в игрите? За всеобща изненада вместо автобус иззад ъгъла се чу песен. Нашите гости се появиха с маршова стъпка, нахлупили барети и бодро размахващи ... не, не мечове, а хрупкави франзели! Тълпата избухна в бурен смях и ръкопляскания. Значи все пак бях права: започна веселото нашествие, тридневният празник на протегнатите през границите ръце.